

[Leif Hermann]

»Hvilke kommentarer har ministeren til ideen om et miljøforskningsråd som styringsorgan for miljøforskningen?«

Begrundelse

Der henvises til en diskussion mellem lektor, dr. scient. Hans Ulrik Riisgaard og overingeniør Henrik Sundbeck i radioens nyhedsudsendelse den 28. januar 1987 kl. 19.00 samt til Politikens kommentar den 27. januar 1987, hvor Hans Ulrik Riisgaards synspunkter er uddybet.

Svar (6/2 87):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Dansk miljøforskning er kommet i søgelyset, og det er forståeligt. Store initiativer, som belaster mange grupper i samfundet, baseres på den viden om miljøet, som vore miljøforskere – i bred forstand – er i stand til at præstere.

Miljøforskning er et meget bredt fagområde. Miljøforskning udføres på mange typer institutioner såvel som i industrien. Denne mangfoldighed og bredde er vigtig at bevare. Hver enkelt institution udfylder sin plads i dette brede spektrum. Miljøministeriets forsknings- og udviklingsarbejde er således en integreret del af den miljøadministration, der sikrer et højt serviceniveau i de ydelser, som ministeriet leverer sine »kunder«, herunder Folketinget.

Dansk miljøforskning er af god kvalitet. Dette udelukker naturligvis ikke, at den kan blive bedre, men at kvaliteten af dansk miljøforskning skulle blive bedre, hvis samtlige bevillinger til miljøforskning skulle kanaliseres gennem et særligt forskningsråd parallelt med f.eks. Statens Naturvidenskabelige Forskningsråd, forekommer ikke sandsynligt.

Det kan naturligvis ikke udelukkes, at universiteternes forskning på miljøområdet bør styrkes, og at der er behov for en særindsats hertil gennem forskningsrådene.

Jeg er fuldt opmærksom på, at en sikring af fortsat høj kvalitet i Miljøministeriet kræver stadig nytænkning. Men det er næppe gjort hermed.

Miljøministeriet inviterede i november 1986 Planlægningsrådet for Forskningen og forskningsrådene til sammen med ministeriet at stå for en evaluering af dansk miljøforsk-

ning – helt generelt. Dette arbejde er netop ved at komme i gang. Større initiativer synes at måtte afvente dette arbejdes afslutning.

Spm. nr. S 588

Til *socialministeren* (29/1 87) af:

Agerschou (SF):

»Vil ministeren bekræfte, at en enlig forsøger, der ikke ansøger om forhøjet børnetilskud, automatisk modtager almindeligt børnetilskud – naturligvis under forudsætning af, at vedkommende er berettiget hertil, og at det heraf modsætningsvis må følge, at en enlig forsøger kan tilbagekalde sin ansøgning om forhøjet børnetilskud med den konsekvens, at den pågældende automatisk modtager almindeligt børnetilskud?«

Svar (6/2 87):

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Forældre, hvis socialindkomst for 1987 ikke overstiger 194.000 kr., får i medfør af børnetilskudslovens § 2, stk. 1, fuldt almindeligt børnetilskud til deres børn under 16 år. Familiens samlede almindelige børnetilskud nedsættes med 6 pct. af socialindkomsten ud over dette beløb.

Hvis forældremyndighedsindehaveren er enlig forsøger, ydes ifølge lovens § 2, stk. 2, forhøjet børnetilskud i stedet for almindeligt børnetilskud og eventuelt ét ekstra børnetilskud efter § 3. Også disse tilskud aftrappes med 6 pct. af socialindkomsten ud over 194.000 kr.

Efter Socialministeriets opfattelse følger det således af ordlyden af børnetilskudslovens § 2, at der ikke er valgfrihed med hensyn til, om en enlig forsøger ønsker at modtage almindeligt børnetilskud i stedet for forhøjet børnetilskud.

Efter lovens § 33 skal det sociale udvalg drage omsorg for udbetaling af almindeligt børnetilskud, mens forhøjet og ekstra børnetilskud udbetales efter ansøgning herom. Dette er en administrativ regel, der har sin grundelse i, at socialforvaltningerne ikke umiddelbart fra offentlige myndigheder kan indhente oplysninger om, hvorvidt f.eks. en person lever i et ægteskabslignende forhold med en anden person og dermed ikke er enlig forsøger.